

Kapitel 9: Overdragelse

HalvPnom *Den tiende måneds ellerte dag (11/10 568) (tre måner i nymåne; Enom i halmåne)*

”Stadig intet svar,” sagde ogrinen efter at have lukket døren til hertugindeens sovekammer forsigtigt bag sig. Aea og Arvid sad ved egetræsbordet og så spændt på at hun uddybede, mens Gorkil ventede ved vinduet. ”Vi må gå ud fra at det er den samme sygdom som ramte jeres far. I hans tilfælde kom det efter en rejse til Borsø. Hos jeres mor kom det i forbindelse med årsskiftet hvor baronen af Borsø var her.”

”Tror I det har forbindelse til baronen?” spurgte Aea.

”Vi tør ikke sige noget om det uden at kunne bevise det, og der er intet der viser en direkte sammenhæng,” sagde ogrinen.

”Der er ingen varme følelser mellem os og Borsø,” brød Rasmag ind i samtalen. Han var netop kommet ind ad døren der blev lukket bag ham før flere ord blev sagt. ”Handelsrådet har accepteret mit lederskab indtil videre. De er langt fra tilfredse med udviklingen og frygter tydeligvis magiske forstyrrelser af deres arbejde.”

”Og hvor skulle de forstyrrelser komme fra?” spurgte Arvid.

”Hvor tror du?”

”Hvis jeg vidste det, spurgte jeg vel ikke.”

”Rimelig nok, de er nervøse for Det Magiske Akademi,” klargjorde Rasmag og fandt sin plads ved bordet.

”Det er jo noget pjat,” mente Arvid og satte sit mest uforstående ansigt op. ”Akademierne er langt større i de andre hertugbyer.”

”I rigets centrum er de,” sagde Rasmag og satte sig i en stol. ”Haikagård og Ulfborg har ingen Akademier.”

”De er undtagelser,” fastholdt Arvid.

”Undtagelser der sikrer handelsstanden særlige rettigheder,” uddybede Rasmag. ”Hvor der er stærke akademier, har magikerne stor indflydelse. Det frygter det vil ske her.”

”Dit akademi er så nyt og svagt,” indvendte Arvid.

”Tak for den observation.”

”Altså jeg mente bare at akademiet er for lille til at udgøre en fare for nogen.”

”Vi ved hvad du mente,” sagde Rasmag og holdt en hånd op da Arvid ville sige noget mere. ”Med mor syg har vi ikke råd til at addere fjender til regnskabet. Jeg står for den daglige drift af Kalfiga.”

”Gjorde du ikke det i forvejen?” kom det stille fra Gorkil der stod og så ud af et

vindue med udsigt over byen.

Rasmag overhørte kommentaren og fortsatte sin forklaring. ”Det indbefatter at jeg møder alle delegationer og tager mig af de daglige opgaver der angår statsapparatet. Mor vil stadig bestemme i mere strategiske anliggender.”

”Med storebrors assistance,” hviskede Gorkil i Aeas øre. Hun fnisede og lagde ansigtet i de rette folder da Rasmag så hårdt på dem.

”Arvid står fortsat for retsvæsen, sikkerhed og ridderne,” sagde Rasmag og fik en hilsen fra Arvid. ”Gorkil er vores handelsdelegerede og rejser rundt for at sikre diplomatiske affærer. Det er en ordre og mors ønske. Drop indvendingerne.”

Gorkil slog hænderne ud til siderne. Han havde tænkt sig at spørge om uddybninger, ikke at afvise opgaverne, men det måtte åbenbart vente. Hvad skulle de andre også med den slags detaljer?

”Aea, oven på din rejse med Arvid er du i træning hos mig indtil sommer, hvor du overgår til Gorkils oplæring når han drager fra Kalfiga.”

Aea trak vejret tungt. Der var ingen grund til at gøre det til en konflikt. Beslutningerne var taget, og hun følte sig langt fra klar til et større ansvar.

”Og find dig en mand,” sluttede Rasmag da han var på vej ud af døren igen sammen med Arvid.

”Det ... årh, den lort, han ved hvor meget jeg hader det,” brokkede Aea sig og så mod den lukkede dør.

”Du bliver presset mere og mere fra nu af,” sagde Gorkil som nu stod med ryggen til vinduet. ”Det er din pligt at overtage mors plads, hvis hun dør.”

”Hun dør ikke.”

”Far gjorde.”

”Han var ...”

”stærkere end hende. Den her sygdom eller forbandelse eller hvad det nu er, er ikke til at spøge med. Vi bliver nødt til at forberede os på det værste.”

”Det kan du sagtens sige. Ingen forsøger at tvinge dig til at gøre noget.”

”Og det er lettere at være den ligegyldige bror?”

”Du kan jo bare skride hvis du hader det så meget.”

”Det gør jeg måske.” Gorkil gik rundt om bordet og forlod lokalet hvor Aea nu sad alene tilbage og så rundt på portrætterne af tidligere herskere over Kalfiga, heriblandt hendes far. Inden længe ville hendes mor komme op sammen med de andre. Hun havde ydet sit til at holde hertugdømmet stærkt som den nordlige borgport mod sletternes hyæner. Aea rejste sig og gik ind i hertugindens sovekammer som var blevet indrettet

ved siden af portrætværelset på nederste etage af slottet da det stod klart at den syge kvinde var ude af stand til at blive ved med at løbe op og ned ad trapperne.

Hertuginde ligger i mørket med en enkelt kærte til at lyse op for sig. Hun havde brugt formiddagen til at ordne papirer og holde møder, hvilket havde været nok til at opbruge alle hendes kræfter. Hvis Aea havde håbet at få en reaktion fra hende, blev hun skuffet. Hendes mor havde ingen energi til at rejse sig eller blot åbne øjnene. For ikke at forstyrre hende gik Aea over til vinduespartiet der var dækket til af store røde gardiner som holdt al lys ude. Hun trak i gardinerne og stak hovedet imellem dem så hun kunne se ud på regnen der styrtede ned over byen. Det havde regnet frygtelig meget den seneste måned. Visse steder var floderne løbet over deres bredder og havde skabt panik. Folk måtte flygte fra deres hjem i de værst ramte områder, og med vinteren i horisonten frygtede de hvad der skulle ske med dem. Aea forstod deres frygt. Hvordan ville slottet mon se ud, hvis der ingen magi var til at styrke dets konstruktion med beskyttelsesformularer mod sivede vand? Nogle gange forekom det hende ufatteligt at almindelige folk levede uden den slags beskyttelse. Hele tiden udsatte for naturens luner, måtte de klare sig selv med hvad de havde for hånden. Der var tilmed dem som boede udenfor hele året fordi de intet fast sted havde at bo. Det måtte være hendes første fokus som hertuginde at skaffe tag over hovedet til alle.

Kapitel 10: Hjordis spinder en tråd

Den tiende måneds trettende dag (13/10 568) (tre måner i nymåne, Pnom i kvartmåne)

Natten var så stjerneklar som den kunne være det år. Med tre måner i nymåne og kun Pnom lysende op med sin kvartmåne var lyset fra månerne langt fra nok til at forstyrre stjernerne i at vise sig. Efter en lang dags træning i bjergene befandt Hjordis sig tilmed på et af de mørkeste steder i Nelkari fire kilometer over havets overflade. Her kunne hun se stjernerne klarere end på noget andet tidspunkt af sit liv. Hendes krop værkede efter at have trænet med Det Faldende Blad i stavkamp de seneste mange dage. Af en eller anden grund foretrak ordenens medlemmer at kæmpe med stumpe våben som stave og køller. Pel-Ran havde forsøgt at forklare hende filosofien bag denne særegne tilgang til kamp, men det var spildt på hende. Var man i krig, kunne man lige så vel bruge det ene våben som det andet. Den døde ville ikke bekymre sig om dens andens valg af våben. Var stjernerne interesseret i hvem der betragtede dem?

Træningen var hård og fortsatte i timevis til hun knap kunne stå på benene. Som hun lå der og så op på stjernerne, nød hun endelig at få lov til at slappe af oven på dagens træning. Det eneste behov i hende var hvile. Alt hvad hun ønskede sig var ro. Begge dele fik hun i rigelig mængde i disse øde bjerge hvor selv den nærmeste landsbys lys intet gjorde for at forstyrre stjernernes skin. Med øjnene rettet mod de uendelige stjerner tænkte hun atter på sin familie. Rurik havde været helt balstyrisk da hun var vendt hjem i foråret, og han havde været ligeså grædefærdig da hun vendte tilbage til bjergene sidst på sommeren. Resten af familien havde været mindre optaget af hendes valg.

Ingfrid virkede til at have det fint med at Hjordis var flyttet ud. Lillesøsteren var blevet stor nok til at flirte og kurtisere med de unge mænd, og Hjordis forestillede sig at hun ville blive den første af dem til at slå sig ned med en mand.

Gilli havde en frille i hver landsby langs handelsruterne og var blevet bedt om at vælge en af dem. Opgaven var svær da tre af dem allerede var med barn, og en lille dreng med sikkerhed var hans. Havde han været tresiner, ville det have været i orden. For et medlem af den ærbare Silkeskærf slægt måtte han ifølge deres mor foretage et valg og gøre en af dem til en del af slægten. Hans historie havde fået Hjordis til at spekulere på hvor mange halvsøskende hun selv havde. Hun havde hurtigt slået tanken ud af hovedet. Hvem havde lyst til at vide hvad ens far gik og lavede af den slags? For øvrigt havde druiderne og hirdjerne i Wykks Orden midler til at sikre en ung pige mod at falde i graviditetens fælde.

Raevil rejste fortsat frem og tilbage langs bjergene fra Ulfsborg til Kalfiga og langs floderne endnu længere nordpå. Han handlede med meget mere end det stof han bragte med sig hjem til butikken. En del af disse varer blev solgt i Egehøj på torvedage hvor Fru Silkeskærf mingelerede med folket for at tjene en ekstra skærv til familiens opretholdelse. Ingfrid elskede de dage fordi hun fik lov til at bestyre Silkeskærfs Stoffer i morens fravær.

Jaervosz havde fundet kærligheden hos Angie og var flyttet sammen med hendes som ægtemand til den stolte ejer af Egehøjs højstbeliggende taverna bygget i et gigantisk træ. Hjordis havde forsøgt at få ham til at fortælle mere om sit liv før hun fandt ham i Kalfiga, men han fik det dårligt så snart det blev nævnt. Efter et stort krampeanfald var blevet udløst af et forsøg fra Jaervosz' side på at fortælle noget, havde hun opgivet at få mere ud af ham. Der var noget med en tråd og Sløret og det hinsides. Hvordan det hang sammen, forstod hun ligeså lidt som Det Faldende Blads tempel med den døde og alligevel levende Dailon.

Hun ville gerne have mødt det behagelige overhoved for Det Faldende Blad igen, men det var umuligt for hende at finde tilbage til templet med mindre hun gik længere ind i ordenen, og det havde hun gradvist indset var umuligt.

”Uanset hvor meget jeg måtte have lyst til at blive her og færdiggøre min træning, vil det aldrig lykkes for mig,” sagde Hjordis foran de forsamlede munke. ”Jeg kan aldrig blive en del af jeres fællesskab. Det kan kun lade sig gøre for en der dedikerer sig fuldstændig til Det Faldende Blads idealer, og det vil jeg aldrig kunne. Synes I også at jeg siger aldrig mange gange?”

”Du siger hvad du har behov for at sige,” sagde Armarit med sin sædvanlige balance.

”Det gør jeg vel,” sagde Hjordis. ”Der er så meget jeg gerne vil sige, så meget jeg gerne vil gøre, og det peger i så mange retninger at jeg er ude af stand til at fokusere som I gør det. Jeres orden har givet mig meget. Nu er det på tide at rejse hjem og opfylde det jeg er bestemt for.”

”Du gør som du må.”

Hjordis rejste sig og bukkede. Munkene bukkede tilbage. Armarit sagde nogle ord til Pel-Ran som ville følges med hende tilbage til Egehøj for at fortsætte hendes fysiske træning nu hvor den mentale del var afsluttet på det niveau som den unge kvinde kunne nå. På turen til Egehøj forsøgte Hjordis at få Pel-Ran til at svare på om det var en skuffelse for dem at hun forlod dem på dette sted i sin oplæring.

”Bladet falder hvor det bliver båret hen,” svarede Pel-Ran som hun burde have vidst ville ske.

Hun opgav at få mere ud af ham. Det Faldende Blad var åbenbart ligeglad med hvad hun gjorde. Uanset hvad var det et udslag af den måde tingene måtte være på. Hverken hun eller nogen i ordenen kunne gøre noget for at ændre på det, og ingen af munkene havde tænkt sig at forsøge på det. Deres opgave var udelukkende at sikre hendes udvikling og så ellers lade det være op til verden hvor hun faldt.

Den første tid tilbage i Egehøj forekom hende sært fremmed. Hun bragte en del viden med tilbage om garvning og behandling af uld og skind som forretningen dragede nytte af. Raevil havde nogle huder med nordfra som hun nu forstod sig meget bedre på. Hendes egentlige indsats gik dog i felten som spejder og bjergvandrers. Hun tilbragte mindst to dage om ugen væk fra hjemmet med at vise folk rundt og patruljere sammen med soldater fra Kalfiga og Greimas som havde opmærksomheden på trolde, gobliner og fjendtlighedsindede gorwenz i bjergene. Disse dage blev suppleret med træning i Pel-Rans selskab. Når hun var i butikken, forekom det hende at han var væk derfra, selv om han aldrig fortalte noget om det, og ingen kunne fortælle hende hvor han befandt sig.

I hans fravær havde Hjordis indrettet et værelse i et hus nær butikken hvor hun tilbragte det meste af sin tid med at læse og spinde på en rok. Af og til kom Angie og Jaervosz forbi og så til hende. En dag hvor de kom mens Hjordis sad og spandt en tråd, blev Jaervosz nervøs så snart de var kommet ind.

”Hvad er der galt?” spurgte Angie.

”Det minder mig om noget,” sagde Jaervosz med dirrende stemme.

”Hvad minder dig om hvad?”

”Rokken. Tråden hun spinder.”

”Hjordis spinder en tråd.”

”Nej, ikke hende.” Jaervosz var nu tydeligt nervøs.

”Hvem så?” spurgte hun og holdt inde med arbejdet.

”En kvinde jeg kendte. Hun spandt også. En tråd, Tråden, hører I den?”

”Rokken?”

”Stormen.”

”Der er lidt vind,” mente Angie. ”Det er trods alt vinter i en dal nedenfor høje bjerge.”

”Ikke den vind, stormen.” Jaervosz hoppede ligefrem op og ned og så ud af det enlige vindue.

”Jeg hører ingen storm,” forsikrede Angie ham om.

”Heller ikke mig.” Hjordis havde svært at få den smule vind til at være en storm.

”Jeg bliver nødt til at gå lidt udenfor,” sagde Jaervosz og rejste sig og gik ud.

”Hvad er der med ham?” spurgte Hjordis der slet ikke forstod at en der var bange for

en storm gik ud i den.

”Jeg ved det ikke.” Angie så fortvivlet efter manden. ”Nogle gange får han disse anfald, eller skulle jeg kalde dem indslag. Jeg ved faktisk ikke hvad de er. Det eneste sikre er at de altid bringer ham i ubalance.”

”Sært, men sådan var han også da Aea og mig fandt ham.”

”Jeg må hellere følge efter ham,” sagde Angie og stod usikkert ved døren.

”Følg du ham,” sagde Hjordis og så den midaldrende kvinde forsvinde ud efter sin mand. En tråd havde forårsaget så meget uro i ham. Det virkede overdrevet. Nå, han blev vel fin igen.

Kapitel 11: Egehøjs kilder

Den anden måneds ottende dag (8/2 569) (tre måner i nymåne, Goulis i hatmåne)

Fru Kalfiga var efterhånden for syg til at stå for noget. Hun besluttede sig for at rejse til Egehøj sammen med Aea og Gorkil for at nyde de varme kilder i dalen der før havde givet hende styrke.

”Kilderne kan hjælpe mig til at slappe af,” fastholdt hertuginde imod alle forsøg på at få hende til at udskyde rejsen. ”Jeg bliver ikke mere rask her. Wykks hirdjer og healere har gjort alt hvad de kunne. Det bedste tilbage er at få den fred kilderne tilbyder.”

Det blev som hertuginde bød, om end rejsen først kom i stand da det blev sommer og tog tre uger før de ankom den sidste dag inden de tre Goulisnætter.